

Benyó Judit

Szerelem-madár

**Szépirodalmi Könyvkiadó
Budapest**

© Benyó Judit, 1986

**A védőborítón Benyó Ildikó festménye
A szerző fényképét Benyó Ildikó készítette**

BENYÓ JUDIT

Szerelem-madár

A Magyar Elektronikus
Könyvtárnak, Budapesten,
és szeretettel,

Jutka

2005

Kérem, hogy 2008. I. 1-től tegyék
fel az internetre. Könnözet.

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

TARTALOM

A költő –életéről

Anyám fehér virága

Anyám fehér virága
Huszonhatodik születésnapomon
Gyakran gondolok anyámra
Édesanyám
A vadgesztenyefák virágai
Drága, jó apám

Hajtom fejem

Gyermekkorom mezőin
Hazafelé
Úton ősszel
Expresszvonaton
Egy kertben
Hideg csillagok alatt
Menyasszonyi koszorú helyett
Lucfenyők közelében, nyáron
Hajtom fejem
A pilisvörösvári állomáson
Alkonyat az alföldön
Hozd természet!
Búcsú a nyárnak
Hazám
Szeretnék a rozsmezőn járni!
A Hortobágy folyónál
Szeptemberi pusztán

Csattogjatok csak, kerekék!

Dalocska
Metamorfózis
Kerthelyiségben
Noé
Ki örült ennek a világnak?
Hazámhoz!
Sietek haza!
Telihold
Pest
Valahol zongora szól
Éjszaka egy szegedi presszóban
Pályamunkások
Eljött újra az ember!
A Royal szállodában
József Attila
Szerettem, mulattam és daloltam
Csattogjatok csak, kerekék!
In memoriam csokonai vitéz mihály
Még mindig mint egy kisgyerek
Hátamra venném!
Kis ökörszem, mondd meg!

Üdvözlég, élet!

Véget nem érő monológ az emberi vágyakozásról

Tarts még!

Kezed csónakjában

Hűségem

Nehéz a szemem

Virágoktól nehéz ágak

Árvagyerekek

A diadalmas élet!

Újra ez a nyár!

Üdvözlég, élet

Minden feléled!

Rezgőnyárfa-szíveim

A Hortobágy csipkebokrai

Gyere szeretni!

Nyárfák pihéje száll

Száguldás

Nyílik az almafa virága

Szeretőm dicsérete

Egy szerelem miatt

Életem virágdíszes kapuja

Szeretőm dicsérete

A Finn-öbölben

Korán sötétedik

Szeretők, mint a kígyók

Testünk kitüzesedik

Süvíts, hóvihar!

Ősz, te varázsló!

Esti vonaton

Messzi síp hív!

A távolság tava

Az őszben

Szilveszter éjszakáján

Nagyon meleg éjszaka van

Vigasztalanul

Messzi síp hív!

A Nap sokmillió celsius-fokában

Mozdulj meg, természet!

Amikor virágoznak a cseresznyefák

Vadvirág

A fekete-szárnyú lepke

Aréna

Őskőkor

A nyár

Vadvirág

Vonaton, szeged felé

Hajók a tiszán

Tavaszi táj, fényben

Naplemente a bodrog folyónál

Ne siess, tavasz!

Benyó Judit - Szerelem-madár

A költő –életéről

1945-ben születtem.

Gyerekkoromban Zalaszentgróton laktam. Az Eötvös Lóránd Tudományegyetem magyar-országi szakán tanultam, kaptam diplomát.

Első verseskötetem 1974-ben jelent meg a Magvető Kiadó gondozásában: *Tetovált szavak* címmel.

Verseim egy része folyóiratokban és újságokban látott napvilágot. Jelenleg tolmácsként és idegenvezetőként dolgozom.

Szükséges nekem az alkotás, mint a tánc, a zene, az utazás. Legtöbb versemet vonaton írtam. Gyakran utazom, ilyenkor a táj, a gondolatok, a mozgás elemei megsokszorozódnak, szinte visznek magukkal.

Bízom a jóban.

Érzem az életet teljességében, a boldogságért küszködök, mint a többi ember. A természet szépségét, a természet és az ember kapcsolatát próbálom megfejtetni, és remélem, hogy meghozza majd a beteljesedést.

Hinni kell az életben!

Élek és alkotok.

Benyó Judit

ANYÁM FEHÉR VIRÁGA

ANYÁM FEHÉR VIRÁGA

Anyám fehér virága hajlik fölém,
és a mező is ide száll –
az akácos kinő újra,
melyben kislánykoromban guborogtam,
de az a sok aranyeső,
melyet anyám a hajamba tűzött,
már nincsen.

HUSZONHATODIK SZÜLETÉSNAPOMON

Füvek is sütkéreznek,
fülelik a földet –
juhokat hajtanak,
lakmároznak madarak,
eszik, eszik a kiscsikók a hajamat.
Szárítgatja dermedt számát a nap.
Fond be a hajam anyám,
eső után olyan sűrű koszorúm lehetne,
szirmaimat tépegetné egy madár –
mellemre tűzz egy ágat,
rossz is vagyok,
de harmatos hajamon cseperednek már
az angyalok.

GYAKRAN GONDOLOK ANYÁMRA

Gyakran gondolok anyámra –
zápor után a fák illatát belélegzem.
Anyámnak nevezem a levegőt és a földet
és csak állok az ajtónak dőlve,
szerelmesen.
Most bűnbánóan megcsókolnám anyám kezét
és félve megölelném!
A rózsák fejét ledöntötte a gyors vihar,
akár egy áldozat járok-kelek,
és fájlalom a sebeimet.

ÉDESANYÁM

Hideg homlokod fénylett,
mint a hóvirágok,
hajad, a tűzláng, láttam, olyan szép volt,
a koporsóban is lángolt.
Szeplőidet is láttam,
halványan keringtek arcodon,
orrod dacos, keskeny szád,
jaj, kifakult az a sírásra sokszor pityergő szád.
Arcod vonásait fürkésztem sietve,
láttam arcodon egész életed fájdalmát.
Mért hagytál el,
mért szöktél el titokban,
mért titkolóztál olyan sokat?
Nekem nem szóltál arról,
hogymi fáj anyám,
nem kértél segítséget,
soha nem panaszkodtál.
Jaj édesanyám,
megbüntetted büszke lányodat,
megbüntetted bennünket anyám!

A temetőben kibújt a nap,
az égen felhők úsztak keservesen, sietve –
egy kis darab ég kék volt
fejünk felett,
téged búcsúztatott az ég,
téged búcsúztatott a nap,
tőled búcsúzott az eső,
búcsúzott a hó,
a szivárvány.
Éreztem a szél zúgásában
hatalmas, világot átölelő zenét,
éreztem a szélben anyám szívének verését!
Az a sok esőcsepp drága anyám könnyeit hullatta ránk,
jaj, hogy hulltak a könnyek,
sokmillió Celsius-fokban izzó nap életedet hirdette,
legendás akaratodat,
elém libbentette lángvörös hajadat.

Jaj, ne a havas földet öleld anyám,
inkább engem ölelj át,
ne menj el,
ne szállj el,
megállj!
Nem jössz már az aszfaltos járdán,
nem látom törékeny tested,
meggyötört arcodhoz sem érhetek,
és nem hallhatom meg többé hogyan ver sebzett,

mindennel dacoló gyönyörű, nagy szíved!
Mindenhol látlak,
látlak a budai hegyeken,
mintha rám néznél,
jönnél felém,
látlak az utcánkban, a konyhában,
látlak mindenütt anyám, élve, lélegezve!
Látlak, ahogy kora reggel reggelinket készíted,
látlak a pilisvörösvári hegyen,
ahogy mentél fölfelé,
mindenkit megelőzve.

Gyümölcsfákat ültettél a kertbe,
minden virágot dédelgettél,
mintha kisgyermeked lenne;
anyám, te tudtad,
hogyan az élet mindenható.
Ismerted a füvek életét, a bokrokét,
anyám, anyácskám, hogy szeretted az erdőt,
beköltözött a természet minden tiszta lényébe
az életed!
Tavasszal kivirágzott az életed,
virágmagokat ültettél a kertbe,
körülvettek téged nyáron a játékos,
törékeny szirmú virágok,
liliomok, margaréták, nárciszok, mályvák, rózsák –
neveltetted az epreket, málnát, ribizskét,
néztetted, hogy éledeznek a tulipánok,
hogyan virítanak a rózsaszín violák.
Ezen az őszön keveset neveltél,
ezen az őszön keveset énekeltél –
tépette, vágta testedet a novemberi szél,
nem törödtél hideggel, fájdalommal,
mint amikor tűzre benzint öntenek,
sistergett az életed, anyám!

Jaj, nem kértél tőlünk segítséget!
Láttuk arcodon két, megsebzett szemedet,
szemüveges, drágakő-szemedet
és láttuk, milyen nehezen lélegeztél –
te nem pihentél,
nem keseregtél!
„– Mama, ne nyisd magadra az ablakot,
megfázol, hideg van odakint!” – mondtam,
nem hallgattál rám,
ültél a konyhában vékony, nyári ruhában.

Remegve néztél ránc december 13-án,
szótlánul néztem sápadt arcod –
apánk kísért a kórházba azon az éjjelen.
Feküdtél fehér vaságyon –
felemeltem és megcsókoltam a kezed, először életemben.
„– Mi fáj, mama?” – kérdeztem.
„– A szívem. A szívem olyan volt éjszaka,
mint a kő!”
– feleltél anyám.
„– Mi lesz veled, mama?”
Megijedtem,
járkáltam egyedül az utcán,
úgy hiányoztál anyám!
Azt mondtad, tanuljak meg főzni,
biztattál,
s míg én otthon gombalevest főztem,
te, anyám a kórházban lefogytál.
Vörös szegfűket,
rózsákat vittünk neked,
a véremet kellett volna adnom,
a szívemet, mindenemet!

Akkor a szívedet gyógyították,
olyan elesetten néztél rám.
„Mit hozzunk, mama?”
– néztünk rád testvéremmel,
az ágy szélén ülve szíved verését figyeltem;
jaj, a szíved,
mit tett veled,
mért nem fogadott szót neked a szíved?
Két napig itthon voltál karácsonykor,
azt mondtad nekünk: „– Tudom, hogy szerettek.”
Olyan szótlán voltál anyám,
olyan nagy bánat volt a tekintetemben,
amilyet még nem láttam senkiében!

Valahová a távolba néztél,
titokzatosan, ábrándozva,
reménykedve a jövőnkéről beszéltem neked.
Alig ettél a süteményből, amit neked sütöttem,
olyan sokszor bocsánatot kértem,
te azt kérdeztél: „– Mért kérsz bocsánatot?”

Nem is sejtettük, hogy ott bujkált valahol titokban
a halál a kórház kertjének fáin mögött,
gúnyolódott veled, valamit súgott neked –
te sírtál, mamácskám.
Tudtam, hogy éjszakánként a kórteremben
a te zokogásodtól visszhangoztak a falak,
sírásodtól megrezzentek a sovány nyírfaágak az udvaron
kihez fohászkodtál, jaj nem voltam ott akkor,

jaj, csak egyszer kértél volna engem, hogy segítsek,
Csak egyszer kértél volna engem,
egyetlen szót ha mondtál volna anyám!
Sóbálványként néztelek,
gyönyörű, vörös hajadat fürkésztem,
körmeid lilák voltak,
jaj mért nem szöktél haza, mama,
amikor már naponta sírás fojtogatott?
Vártunk haza, finom ebéddel vártalak,
szép volt a szobád, ahol papával a jövőnkről ábrándoztál.
Tudtad te is, hogy vártunk nagyon,
tudtad mama,
hogy nélküled a kenyérnek is rossz az íze.
Mama, a te kislányaid hívnak téged haza!
Hívunk haza,
ne késlekedj!

A VADGESZTENYEFÁK VIRÁGAI

A vadgesztenyefák virágai lángolva forognak
a temetőben –
rínak a szerelemvágytól a tékozló orgonabokrok is.
Jaj, anyám, ha látnád,
milyen most a tavasz,
ha látnád, hogy naplementében dédelgető fénnel
átsüti a zsenge nyírfák ijedős levélkéit a nap!

Mi nem halunk meg anyám,
ugye tudtad!
Házunk előtt a parkban
kócos, csintalan kis jegenyék sokáig rebegik
a te hangodat.
Úgy fénylik a világmindenségben két,
meggyötört, zöld szemed,
mint didergő bokrok lombja alkonyatkor.
Éjjelente lángolnak a vadgesztenyefák
büszke, fanyar illatú virágai!

DRÁGA, JÓ APÁM

Mama utáni gyászodba betekerőztél,
a bánat mintha összekötözte volna szívedet,
drága, jó apám!
Pedig hányszor intettelek,
ne tetézd a szomorúságot,
vagy mamát követni sietsz talán?
Ne siess oda, drága, jó apám!
Életünket jószággal építgetted,
soha még nem voltál ilyen sovány,
drága, jó apám!
Jaj, mi lesz velünk,
ha egyszer elszáll a szíved, kiszáll?
Akkor leszünk a legátkozottabbak,
ha elveszítünk tégedet is, apám!
Tudom, szívedet a bánat összekötözte,
de ne is gondolj a halálra,
drága, jó apám!

HAJTOM FEJEM

GYERMEKKOROM MEZŐIN

Mint a szép szál füvek a töltésen,
úgy lengedezek én is –
lilás számban ég egy pipacs
és lombos falvak között viaskodik a nap.
Az árkokban csupasz mellű gyerekek guborognak –
akácok forró leveleivel játszanak.
Gyermekkorom mezőin utazgatok,
virágkoszorús kislányként.
Messziről illatoznak az édes almák,
harangoznak –
meghatódom a virágoktól,
a mező teremtményeitől.
Életem kicsi,
mint egy összeguborodó fácáné.

HAZAFELÉ

Megyek anyám,
kerekei vannak az időnek –
beleférnek fák, rigók, hegyek,
a mérges illatú liliomok
és a napszagú bokrok.
Emelkednek a lombok,
a mezőn rend van és fényesség –
a szerény rozs is nődögél.
Egy csupasz mellű fiú borjút legeltet,
messze szántanak;
kis tanyák között gebe ló hajlogat.
A temető roskad az orgonabokroktól,
jól megfér bokor és halott.
A tűző nap alatt hogyan is lehetne elviselni
a mulandóságot?

ÚTON ŐSZEL

Fölébreszt a rótszemű ősz,
ez a bágyadt, szeptemberi fény –
levéldarabkák hömpölyögnek
és nem tudok betelni
a természet nyugalmával,
az egyre nehezülő éjszakák után
egy kerttel,
melyben mesebeli almák virítanak
minden fán.

Ez az évszak a megbékélésé,
a szétszéledt, száraz levelek is
emberinek tűnnek...
Apró, könnyűvérű lepkéket is látok
a fényben felrepülni –
csak a szörnyű időt ne érezném!
Fekszem viasz-arccal,
és mint áttetsző nyírfaerdőben
az avar...

EXPRESSZVONATON

Már elvirágoztak a mézédés bokrok Budán,
az állomás fülledten, feszülten piheg –
hangosbemondó jelzi az indulást,
talán esőt hoz a szél,
talán valami jót –
a percek sípolnak, mint a motorvonat!
Száguldó füst, pályamunkások,
ebben a rohanásban sietség és búcsúzás,
magasfeszültség,
meg egy kis végtelen a messzenéző rozsok fején.
Ezen a hatalmas földön vadvirágok, bokrok
elszórta, árván nőnek
és elsuhanak mellettem az árvalányhajak.
Szeretem az észrevétlen alkonyokat,
melyeket izzó-belsejű virágok tarkítanak,
a mezők békéjét, gyermekkorom tájait,
melyek tele vannak ártatlan illatokkal.
Magam sem tudom, szomorkodtam...
Sorsukra várnak a szófogadó vasutaslovak,
a növekvő szélben,
hallom az ablakból az apró sikolyokat,
ahogy érik a rozs és a búza
és kiskecskék úsznak fehéren a fényben.
Messzebb az erdők kitágulnak,
mint a távolság köztem és vágyaim között!
Már beborult újra,
percenként bolydulnak meg fölöttem
a Legendás Madarak!

EGY KERTBEN

Egy kertben vagyok,
hol minden csipogó,
madárcák
és elhullatott jázminlevelek –
enyhe zümmögés
a rezdülés nélküli időben.
Egy kertben vagyok,
melyet az este úgy ér,
bántatlan, bódultan,
ahogy a bordó rózsák
tömör fejét megérintem.
Tekintetemben már nincs illúzió.
Jó volna, ha valaki hozzám
megérkezne!
Csak idegenek jönnek mindig.

HIDEG CSILLAGOK ALATT

A hold bevilágít ablakomon
és függönyöm mintáit visszaveri.
Nagy éj,
februári világosság!
Az éjszaka jó,
befogad engem vacogva,
rám borítja végtelen kabátját
ez a sokcsaládú univerzum.
A hold fénye az ágyamon
beosont ma éjjel,
hogyan játszon velem –
emelem fejem az őscsillagzatok felé.
Hallgatok,
a mindenséget hallgatom,
kristály-tisztaságát figyelem
és elszenderít ez a hatalmas éj.

MENYASSZONYI KOSZORÚ HELYETT

Ez hát az álmomban látott kert!
Káprázat minden porcikája –
a vadalmafa ágain táncot járnak a méhek,
a legszebb bokor mögött ülök,
ide hallatszik a hajó kürtölése a Dunáról.
Meleg van és a kert szinte forr
a szivárványszínű virágkelyhektől.
Egy orgonatincs arcomhoz ér
és menyasszonyi koszorú helyett
ez a hófehér szirmú bokor áll itt!

LUCFENYŐK KÖZELÉBEN, NYÁRON

Nyugalomért,
egy kis darázs-zümmögésért jöttem ide –
dombokért, ahonnan lucfenyőillat árad felém;
a sokfajta vadvirágért,
melyeket bárki leszakíthat,
olyan gazdátlanok.
A csecsemő is így látja a világot óriásnak,
hanyatt fekve, akár én ma!
Így, így, egészen fényesen –
én a földön,
s ti felhők odafent, csendesen...
Mosolyogni próbálok a nyárban,
fejem fölött tündöklő hegy-korona –
tartom ezt a terebélyes ős-természetet,
mely súlyos és beláthatatlan.
Jön egy kis szellő, meglegyinti arcomat,
és tovább zümmög szívemben ez a nyár!

HAJTOM FEJEM

A töltésre már fehér,
gyöngyöző bokrok hajolnak,
hajtom fejem ebbe a nagy, zöld tájba,
a Hazámba.
Erdő szélén, fák között megszisszen a fű,
mezei virág,
fácán siet a mezőre,
egy kiscsikó némán, kikötve áll,
védtelen és tétován.
Harangszó magasodik –
a porzó úton tanyasi lovak, virágoskertek,
kertekben gereblyéző emberek
a rózsaszín, lányarcú fák alatt.
Minden olyan most, mint az újszülött,
majdhogynem sírdogál ez a táj!
Szirmok keringnek, sárgák, fehérek,
meg-megremeg egy fűszál a töltésen,
mint hajam szálai.
Ez a gubós orgonabokor is vár –
csupa fehér minden szírom.
Lelkemből titkok nőnek ki,
olyan elhagyottan,
mint a tanyák,
melyeket nyárfák őriznek.

A PILISVÖRÖSVÁRI ÁLLOMÁSON

Tehervonatok döngenek, mint az ég,
amikor vihar van –
a motor felhorkan
és elindul sípolva a mozdony.
Elkiáltja magát a vasutas,
csengő hangja vibrál a bársonyos levelű árvácskák fölött
Egy munkás kis papírból kenyeret vesz elő,
szétvágja rajta apránként a húst –
állva eszi ebédjét a resti nyitott teraszán.
Fiatal bányamunkások kalandjaikat mesélik,
kancsójukban pezseg a sör,
kigombolt ingük alatt vad, nyitott mellkasuk,
mint a pajzs, kifeszül.

ALKONYAT AZ ALFÖLDÖN

Látom, amint alább ereszkedik a nap,
és látom elmúlni az időt...
Büszke fácánok tündökölve repülnek
és a fekete, mérges kányák
szüntelen feltűnnek előttem.
Lehull az alkonyat,
harmatba bújnak a tanyák,
szinte lebegnek távolról.
Hatalmas jószág ez a föld,
lelkem megtelíti szépséggel –
ide a mellkasomra telepszik hazám!

HOZD TERMÉSZET!

Egészen áttetsző az alkonyat ma,
egy villám felkutatja a várost,
a hegyek fölött bolondosan,
vérvörösen táncol.
Hozd természet,
hozd el ide hozzám a reményt!
Vihar készül rettenetes gyorsasággal
és erővel,
megtáncoltatja a gyenge derekú nyírfákat.
Szeretem dús földedet hazám,
úgy, mint az édesanyámat.

BÚCSÚ A NYÁRNAK

A szeptemberi rózsák méla, lassú,
sziromhullató délutánja ez –
ma a levegő is tele van a csókok illatával.
Jaj, tele van minden
a mi sirály-képünkkel.
Búcsú a piros almáknak,
búcsú a nyárnak,
búcsú annak a legédesebb madárnak!
Én indulok hazafelé.
Búcsú a napnak és holdnak,
búcsú a szomorúságnak,
a megérinthatetlen, szomjas vadkacsáknak,
táncoló halászhálóknak!

HAZÁM

Itt az Alföldön,
szent földemen,
vadrózsák, ma nekem lengetitek könnyű,
rózsaszín fejetek –
ma velem sikítoznak a vérpiros pipacsok
a töltés mellett.
Micsoda mámoros fényben táncolsz ma
hazám!
Mintha ma születtem volna,
utánam kiált a lemenő nap
és egy fácán a búzatábla fölött
sietős énekbe kap.
Ki gondol itt a halálra?
Beszélgetek a mezővel,
mintha anyám volna –
rámnéz gyengéden a hatalmas égbolt
és felüvölt kisgyermekként a lelkem!

SZERETNÉK A ROZSMEZŐN JÁRNI!

Szeretnék a rozs közé bújni,
elárasztana illatával,
elbódulnék és elaludnék
talán örökre a földre borulva maradnék?

Hallgatnám a növények lélegzetét,
az anyaföld melegségét érezném.
Megkérdezném a tücsköket,
messze van-e még a halálom?

A HORTOBÁGY FOLYÓNÁL

Érzem a pusztai szél mozgását,
hatalmas, erős, óriás kiáltását,
a szabadság mámorát!
Végigkurjantok a pusztán,
hogyan beleremeg a föld is,
táncolnak a betöretlen csikók,
mint kánaáni lovak,
felnyerítenek és dalolnak –
az élettől és a szabadságtól megittasodnak.
Járd át testemet, lelkemet pusztai szél!
Szeretnék vadlúdként repülni,
szeretnék részegülten a földre feküdni,
éjszaka a pusztán a titkos természettel
egyesülni!
Járd át testemet, lelkemet, pusztai szél,
ölelj magadhoz,
szoríts engem magadhoz,
és vigyél, vigyél!

SZEPTEMBERI PUSZTÁN

Kiszáradt, kiégett mezőn is megél a pipitér,
itt messze elszállnak a dalok.
Imádjátok, igyátok dalaimat szomjas vadfüvek,
és te is, halványkék ég!
A mostoha mező mellett egy árva erdő lélegzik,
benne olyan nagy a bánat.

Böggjete, pusztai jegenyék,
fölöttünk ma olyan gyengéd a szeptemberi ég,
beszippantom a föld, az őszi illatát.
Várnak ölelések olajzöld folyó partján,
hanyatt fekszem a fűben,
olyan szomjas vagyok,
összeborulnak fejem felett búsan, ősziiesen
a cserjék.

CSATTOGJATOK CSAK, KEREKEK!

DALOCSKA

Benyó Évának

Kis gyöngyöcske, karikácska,
jávorfácska, furulyácska –
meg is nézem, merre mentek,
akik engem elfeledtek,
hűségemen csak nevettek.
Nem fog rajtam semmi átok,
mert én sokszor megbocsátok!
Lefekszem a hűvös parton,
szép korsó lesz sápadt arcom.
Vágyam rejtik barlang-hegyek,
titkom viszik böjti szelek.
Az öröm kútját keresem,
cseppkövek nőnek szememen.
Jávorfácska, furulyácska,
kék gyöngyöcske, karikácska.

METAMORFÓZIS

A nagy kerék odaütődik a kőnek,
A bolondos fák mindig csak nőnek.
Hidegben a tüzet megrakom és nevetek,
Nem felejttem arcotok, meleg szemetek!
Csilingőznek a folyón arasznyi habok,
Kipördülnek a búzaszemnyi évszakok.
Sorjáznak nappalok, éjszakák, hajnalok,
Minden megszeppen, amikor én meghalok.

KERTHELYISÉGBEN

Leng árnyékom ma éjjel,
a szúnyogok is rászállnak tiszta asztalomra.
A ponyvát fehér mammutváz tartja,
a fáról apró, fekete áldás esik.
Ma jót álmodtam,
narancsszínű ponyvák alatt tudok dudorászni,
kinyitni könnyű ernyőjét a nyárnak –
iszom, innék,
megfázom itt, egymagam.

NOÉ

Noé vagyok,
nagy csónakomban
itt evezek ijedten.
Arcomon két baltazár-szem,
Trubadúr-száj –
Ne haljunk meg,
nem muszáj!

KI ÖRÜLT ENNEK A VILÁGNAK?

Nagybátyámnak, Benyó Istvánnak

Ki örült ennek a világnak,
ki dicsért napot, erdőt és virágokat
és jaj, kinek jutottak az átkok?
Fák koronáját mulatósan meglegyinti
a kisgyermek-szellő,
millió ága között vadgerléket látok bújócskázni.
Úgy várom az estét, mintha volna benne szépség,
mintha átvenném a fenyők lélegzését –
mintha itt, ez az énekesmadár jelezné csak,
hogy élek!

HAZÁMHOZ!

Benyó Pencinek

Ringass vonat,
ringasd szépen az én tisztaságomat!
Békémet szállítsd vonat!
Te sustorgó motor,
még ne vigyél el messze!
Ringasd vonat az én fényes arcomat!
Szeretnek a mezők,
a mi konok, magyar mezőink –
pipacsos és margarétás legelőink.
Hallgatnak engem az erdők,
búzakalászkok csivitelnek a nappal.
Testvéremhez megyek,
hozzá mindig hittel indulok,
nem haraggal.
Nézd a teheneket,
úgy alszanak, békésen,
mint a kisbabák!
Ringass engem vonat!
Testvéremhez megyek,
megmutatni az én boldogtalan arcomat.

SIETEK HAZA!

Vágyaimat nem adom el,
sietek könnyű cipőben haza,
vad szél bukik utánam.
Álomittasan lélegzem,
a kénsárga mennybolt alatt dalolgotok.
Minek nekem a halál?
Hiába vár engem,
nem jól jár velem!

TELIHOLD

Sokáig harangoznak,
úgy kongatnak,
mintha mindig ünnep volna itt –
a tér körül és az utcákból
dús virágok illata tódul felém,
ahogy lépek.
És újra más harangszavak –
páros harang játszik kedvemmel és az idővel.
Hat óra van
és hűvös szirmú árváskavirágok sugdosnak valamit
a szürkületben.
Telihold van –
neonok és utcai lámpák égnek,
a Hold fölémragasztva glóriának!
Párok haladnak el az utca közepén, karonfogva.
Nevetések –
szállodai szobámban hideglelés
és megint a Holdat nézem,
a pezsgőreklámot egy hatemeletes ház tetején –
a tér kontúrjait.
Mentő szirénázik,
valaki haldoklik, fölötte ultramarin az ég.
Világít a templomóra,
fent kőapostol áll.
A Hold ájult képébe vág a sötét harang,
a sötétség mély és magas zengésű harangjai –
kopog az esti szódás lova,
már minden homályos,
a paták ritmusa felidézi a régi szeretkezés óráit.

PEST

Ének legyen és tánc,
nagyszívű tánc,
reflektorok világítsanak!
A város egy bika,
nagy szarvakat visel,
zúgó szerkezet a kapuja.
A jockey-klubok ajtajában
kitartott ficsúrok könyökölnek,
becsukják a kaput
és kitaszigálják
az egyedül levőket.
A hodály külvárosi moziban,
hol a hangszóróból elavult slágerek szólnak,
mindig kiköthetünk –
csak mindig körbe, körbe a városban,
egymás után –
végül hazamehetünk
és nézegethetjük magunkat a tükörben,
tetőtől talpig árván.

VALAHOL ZONGORA SZÓL

Valahol áporodott hangú zongora szól,
zúdul lefelé a mozgólépcsőkön
a délutáni tömeg.
A körúton egy szirénázó mentő
halálos beteggel siet –
a Bástya moziban
egy forradásos képű fiú ül mellém
és matatni próbál a lábam körül.
Gazembernek látom a várost
és nem értik félelmemet!
Csüggünk egymás tekintetén
és nincs soha nyugalom.
Asztallap, márványlap,
hűvös és hideg,
mint a föld, amikor két méterre leásnak;
de ott nem lesznek gömbölyded üvegburák,
se gin, se gépzene –
csak kinőnek azok az istentelen körmök,
kinő a haj is egészen –
ott csend lesz,
a halotti nyugalom kivirágzik.

ÉJSZAKA EGY SZEGEDI PRESSZÓBAN

Várok, ebben a presszóban is
és mindenütt, ahová egyedül érkezem.
Szeged parádés terein
holdig érő szökőkutak,
a Tisza zuhog közelemben.
Tíz óra múlt.
A bárból hallom a dobütőket,
a zongora billentyűiről
fuvallatszerű dallam érkezik –
a szokásos párok esti öltözetben,
átölelkezve, illatosan –
az üvegfal mellett húztam meg magam,
mint egy kétezer éves frontális szobor ülök
kócosan és esetlenül,
furcsa némasággal a számon.
Talán a portás is egyedül érzi magát;
az étteremben piros mentés cigány adagolja
a szomorú dalokat,
mint a medikamentet.

PÁLYAMUNKÁSOK

Derékig vetkőzött munkás mosakszik,
hátát törülgeti
és dudorászik kicsit a nyárban.
Vakító fényben sínpárok,
motorokban a város ütőerei dobognak!
Forog a kerék, zúg a nagy gép
ők ott állnak gépük mellett –
mellkasuk olyan barna, mint az anyaföld.
Hajtják ezt a kort, mint a sebesvonal!

ELJÖTT ÚJRA AZ EMBER!

Eljött újra az Ember,
felnyitotta megkövesedett szemem fedelét,
olyan erős,
mint maga az Élet,
de még annál is erősebb!
Eljött újra az Élet,
lábaim gyorsabban járnak.
Tíztonnás, vasmarkú gépek emelgetik a napokat.
Barátom,
te talán nem is tudod,
hogyan elűzted felőlem
a legszörnyűbb átkokat.

A ROYAL SZÁLLODÁBAN

A körúton hirtelen előbukkannak
a személygépkocsik,
itt ül egy öregúr is a hallban,
kisujján briliáns ragyog.
Elnehezült csend
és a keménycsontú halál
itt van közöttünk.
A jó puha fotelben hátradőlök,
míg a híres zeneszerzőre várok –
talán szerencsétlen szajhának néznek,
de úgy tündökölnék szemeim,
akár a drágakövek!
Lelkem megriadva futkos
és boldogság-keresésem olyan idegen.
Ilyenkor zavaromban és elesettségemben
a költészet védőpajzsa mögül nézek –
és elsuhanak mellőlem az emberek.

JÓZSEF ATTILA

Attila!
Mért hagyták, hogy egyedül sétálj
a halált-rejtegető kerek mellett?
Most a vasútállomás büféjéből
sült keszeg és édes tortaillat száll,
galambbúgás –
napernyők a teraszon;
félmeztelen emberek járkálnak azon a helyen,
ahol meghaltál.
Az állomásépület előtt petúniák, fenyők, nyírfák,
és a fehér kőfalról előbuknak
a halványrózsaszín vadrózsák.
Leszakítok emlékebe egy vadrózsát,
a lelkedet, Attila, elviszem új századokba.
Kerested azt a kis helyet,
ahol nem telepszenek rád
a gonosz emberek.
Hűvösebb lesz,
egy kis futballpályán,
a fehérre meszelt kapunak dőlve szívom magamba
a föld illatát és az emlékedet.
Három gyerek labdázik,
hangjuk olyan kedvesen cseng a falu felett,
talán köztük van a te megálmodott gyermeked?

SZERETTEM, MULATTAM ÉS DALOLTAM

Sínszagú virágokat tépek, kicsinyeket,
kékeket,
a vonatot várják minden éjjel –
sínszagú füre nézek,
tisztá levegő fonja körül halvány arcomat.
Suhannak képzeletemben a csók- emlékek
és hogy jó volt élni,
fává, madárrá válni,
mikor már irigyeim készültek kiverni
az összes fogaimat!
Dúdolgatni is jó volt,
s hinni, hogy többet nem bánt senki –
jó volt a megbékélt természettel
egy levegőt szívni,
feszes fenyőkkal állni a hegyoldalon és várni.
A szél idehozza a május elsejei táncot a völgyből,
májusfák szállnak
a pilisi hegyek fölött!

CSATTOGJATOK CSAK, KEREKEK!

Csattogjatok csak, kerekek,
ma megint reményeket hintek el az úton.
Vigyétek széjjel a világba
ti apró, kis szeles verebek,
siessetek!
A mezőn asztagba rakták már a búzakévéket,
nem akarok hallani több halottas éneket!
Jöjjön eléм ünnepélyesen az Élet!
Jaj, ti vonatok,
visztek engem lélekszakadva új reménybe
és vad feledésbe –
megálljatok, élni is kéne még,
nemcsak rohanni –
annyi minden jó volna még,
annyi!
Hová rohantok, felbőszült kerekek?

IN MEMORIAM CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

Valahol itt esett össze Csokonai Vitéz Mihály
megfázva, betegen,
valahol itt, ezen a földön vívta haláltusáját.
Segítségül hívta a Nagyerdő minden fáját és
virágát
és hallotta éjszakáján vijjogni

a kemény csőrű, károgó, halál-madarakat;
vacogva, dideregve várta a Megváltót,
aki egyre késett,
egyre csak halogatta érkezését –
és várta a földöntúli, édes,
madár-zenét.
Csokonai Vitéz Mihály!
Elrabolt téged a halál szörnyű fogata,
jaj, odalett a bánat
és az Ifjúság Paradicsoma!

MÉG MINDIG MINT EGY KISGYEREK

Még mindig mint egy kisgyerek,
bámulom az életet,
koldulom az életet!
Még mindig mint egy kisgyerek,
örülök, fűnek, fának, virágnak,
és egyre csak reménykedek.
Itt kuporgok egy tisztáson,
hogymenki ne bántson,
hogymenki ne lásson!

HÁTAMRA VENNÉM!

Hallom az állatkert felől
a kecskék kétségbeesett mekegését
és hallom az oroszlánok keserves bőgését –
talán engem hívnak, olyan szomjasak!
„E-e-e!” – sikoltoznak a juhok,
akár a kisbabák.
Mind sírnak, keseregnek,
jaj, mi bajotok van, vadak?
Ti meg nem bántottatok,
ti meg nem aláztatok,
felágaskodnak mellém
a büszke arcú gímszarvasok.
Ajkamon a ki nem mondott szeretet némasága,
forrószirmú rózsák zuhanása.
Hátamra, venném azt az ágat rágcsáló,
legkisebb kecskét,
azt az elhagyottat,
kis bolondot!

KIS ÖKÖRSZEM, MONDD MEG!

Kis ökörszem, mondd meg,
miért sújt engem a bánat?
Melegedjete csak lelke kozmoszában,
élete minden kis éltető szikrájában!
Minden áldott nap újra éledjete,
piciny, nevetős csókokkal vigadozzatok!
Imádjátok a szelet,
a fák citerázását,
a nyár muzsikusait, a tücsköket,
imádjátok a mágikus vonzású szerelmet!
Imádjátok az életet,
az én kalandos életemet!

ÜDVÖZLÉGY, ÉLET!

VÉGET NEM ÉRŐ MONOLÓG AZ EMBERI VÁGYAKOZÁSRÓL

Vágyakozom az adakozásra, a jóságra és az örökkévalóságra –
a tiszta csendre, melyben a kiscsikókat kiviszik a mezőre,
az áhítatos csendre, melyben minden kivirágzik!
Vágyakozom a táncra, mely szívemből szakad ki,
a meleg ritmusra, mely a körben, a táncban érik!
Vágyakozom a virágágyak virító színére,
az esőre, melyet a szél loccsant rám,
a micisapkás zsokéra, ki elmondja hogyan él,
hogymindig elkölti, amije van.
Vágyakozom a vágató „Hold-Szekérre”,
a trappoló, a csattogó, izmos gyerek után,
az álmodó, a friss szemű éjszakákra,
melyek egyszerre több étellel kecsegtetnek!
A körbe keringő, sugaras nappalokra,
melyek a ruganyos földeken lépésre készítenek,
a lélegző, a felemelkedő, a kurjantó reggelekre,
mikor az ember csendes és engedelmes.
Vágyakozom a szélcsendes órákra az Alföldön –
a mérges, hegyi fák társaságára,
a babrálgató, a meleg-hasú szél közelségére,
a vigasztaló és a haragos szélre!
Vágyakozom a fázós, a bukdácsoló messzeségre,
ahol pókok tanyáznak,
a táltos ló emberre tekintő szemére!
Vágyakozom anyám erős szívébe bújni!
Vágyakozom a titáni erejűek XXI. századára!

TARTS MÉG!

Csigás ujjunk mozogjon,
gyomrunk laposodjon,
egymotorú ölünk,
tiszta tenyerünk forrjon!
Tarts gémeskút-ingásban,
dönts lábad árkába,
érjen hátam földhöz, kőhöz,
érjen hasam hajadhoz!
Ilyen komondor-morgással
tarts még!
A vérünk rügyeit bontsa!

KEZED CSÓNAKJÁBAN

Jó kezed csónakjában elfeküdni,
és melleden, azon a nagy tengelyen,
végre lehunyni szemem.
A folyó is milyen odaadó,
mint én veled, úgy hempereg.
Emberi-magasságú most a zöld fű,
vadbogyók, mint bohócok nevetnek
és átítatnak keserű illattal
a bársonyos levelű növények.
De jaj, ha majd az évekkel
a szívem, mint egy üveg töredezik!
Remete-arcomat hordozom a földön,
magam mellett vezetem elárvult,
fehér lovamat,
a Fiatalságomat.

HÚSÉGEM

Ha szófogadónak születtem volna,
most én a te fehér kancád lennék,
előtted ugrándoznál,
előtted táncolnék!
Számmal elmotyognám
a húségemet
és csengőmmel örömöm óráját
csengetném!
Apró, kék virágok díszítenék
fejemet,
ha fehér kancád lennék!

NEHÉZ A SZEMEM

Nehéz a szemem,
vonszolom éjfél után a tekintetem.
A tó is itt csücsül és rám leheli
a lemenő napot.
Építs nekem egy utat,
legyen hol sírdogálni!
Lépkedj mellettem, mint gólya a réten,
hívjál engem halhatatlan szeretőnek!
Csak azok a keskeny testű madarak
követnek engem;
ciripel egy kis bogár itt, a fűben
és apró virágok remegnek fejemnél.
Szélben lengő síp vagyok,
pipacsos a színem –
a pusztá levegő is jó már nekem!

VIRÁGOKTÓL NEHÉZ ÁGAK

Fák tövében, rozsok között
pipacsok, csokrok –
itt ni, mint égő, libbenő csókok –
kerítéseken bordó rózsák,
mint távoli ölelések virítanak!
A búza szála illatos, hajlékony,
olyan, mint derekad –
belefeküdnék a fűbe veled,
a gabonába, mely hűvös és meleg,
mint karjaid,
kék a búzavirágoktól;
a lombok árnyékában fehér kálvária,
felette virágoktól nehéz ágak.

ÁRVAGYEREKEK

Gyerekek gurítják a labdát házunk előtt,
olyan kicsinyek,
mint égen a csillagzatok
és olyan elhagyottak, árvák is.
Hulahopp-karikákkal jönnek,
gurítják a köves úton –
olyanok, mint lelkemben a bánat-csomók,
jószágot-vesztettek,
kezük mintha az űrbe nyúlna,
akár egy segélykiáltás.
Hívják egymást tiszta, szent, ártatlan hangon –
nevetésük feltámadt kismagzatom
nagyra nőtt nevetése.
Csak játsszatok kisgyerekek,
fussatok!
Titeket most nem ringat senki,
csak a nagy világmindenség fénysugaraival.
Hihetetlen minden história itt,
de látom a hozzám hasonló ifjakat:
erősek és eszeveszett gyorsasággal szelik át
a tereket –
meghódítják ezt a beaszfaltozott,
XX. századi földrészt!

A DIADALMAS ÉLET!

Észreveszem,
hogy diadalmas az élet.
Azt is látom már,
hogy vágyakozó tekintetünkben
szépek lesznek az éjszakák –
megpördülnek szívünk, lelkünk körül
a mennyei pikulák.
Ébrednek bennünk húséges ördögök
itt az ideje a mulatságnak,
itt az ideje a vigasságnak!
Öleléseknek és csókoknak az órája üt!

ÚJRA EZ A NYÁR!

Vörhenyes az árokpárt –
újra ez a nyár,
mint arcod, hevül –
egészen közel.
Az út kardvágás Alföldem testén.
Élesülnek a kaszák,
mint diadalittas szívemben
a vágy!

ÜDVÖZLÉGY, ÉLET

Üdvözlégy, Élet!
Te naptól fényes!
Tudom, hogy játszol
velünk,
huncutságod ismerem.
Tedd ölembe fejed,
kedvesem!
Repüld be kicsiny,
keserves életemet,
mint mező fölött
a leggyorsabb pödrésű
kismadár!

MINDEN FELÉLED!

A kis eső ma megfényesíti a fűszálakat,
olyan szép az este, mint egy trombitaszóló –
és felveri ma újra az élet a szívemet!
Szerelmes lámpák égnek az ablakokban,
minden, minden feléled –
közeledik a szomjas éjszaka
és szerelemittasak az énekek.

REZGŐNYÁRFA-SZÍVEIM

Rezgőnyárfa – táncolj,
bizsereg szememben az éjszaka!
Koronásan érkezik a szél,
vércsatornáimban vígan folydogál
szerelmünk varázslata!
Rezgőnyárfa-levélke-szíveim
remegve bomolnak
a sok kis ágon –
mintha fáznának,
mintha búsulnának!
Cikázik ölemben a csók-madár.
Aj, jaj, repülj hozzám,
aj, jaj gyere már!

A HORTOBÁGY CSIPKEBOKRAI

Rajta!
Maradjunk kicsit a mezőn –
fényes bokrok vörösbogyós ágait tűzzük a hajunkba,
hadd virítsanak az élet színei,
hadd száguldjon a szekér,
esküvőbe megyünk!
Hadd fújja táltos lovaim sörényébe fűzött selyemszalagokat
a szél!
Ma olyan szépen fütyörészget a szél,
a folyó partján leheveredek a fűbe,
csipkebokrok tövébe,
és hallgatom, hallgatom a szívemet.
És boldog vagyok, hogy élek,
hogy lélegezhetek!

GYERE SZERETNI!

Alkonyodik,
füst és őszirózsa-illat kering a kertben,
az utcán szédülnek a lombkoronák –
két szememben orkán süvít végig,
csók-förgeteg!
Emlékeink sokáig dörömbölnek,
játszanak velem,
nevetnek, sírnak, vigasztalnak!
Belémkarmoltak a vágy tigris-karmai,
gyere, itt a szerelmes idő,
gyere szeretni!

NYÁRFÁK PIHÉJE SZÁLL

Nyárfák pihéje száll –
kedvesem a zsenge fűvön alszik,
öleli a földet, mintha vele egyesülne!
Két vállát forrósítja a nap,
bárcsak engem ölelne,
jaj, csak engem ölelne!
Engem ölel a bánat,
pünkösdi rózsaként kibomlik az ég –
kedvesem alszik a fűben,
nézem, ahogy szendereg –
felette nyárfák pihéi lebegnek,
akár az emlékezet.
Kedvesem alszik a fűben,
elérhetetlen, mint egy álom,
mint májusban a ránczúduló nap!
Nézem, ahogy szendereg,
elárasztják testét, körülötte repdesnek,
szállnak a nyárfák pihéi...

SZÁGULDÁS

Cseresznyefa virágait viszi a szél,
szédülve, részegülten, jajgatva –
szép vagy mindenestül, életem.
Visz engem szélsebes vonat a síneken –
csak végeérhetetlen száguldás és robogás van,
csókokkal, mint ostorcsapásokkal,
kinyílt, áprilisi orgonabokrokkal,
kósza fákkal,
élni akaró, makacs hegyekkel,
jácintokkal és erdei ibolyákkal –
illatuk, akár ifjúságom, árad széjjel!

Belekap hajamba ittasan a szél,
összekuszálja –
bíborvörös ital az éjszaka,
összeborulnak az éjben a fűszálak is,
összeolvadnak a sárga zsibavirágok a vízzel,
egymásra omolnak a lucfenyők a pilisi erdőben,
mint a kristályharangok zúgnak odafenn,
a hegytetőn.

NYÍLIK AZ ALMAFA VIRÁGA

Az almafa bús virágai ilyenkor halványan remegnek.
Ilyenkor a lila liliomok repülnek a májusi éjben,
misztikus szirmaik összeborulnak
és mérges illatuk beleivódik sejtjeimbe.
Ilyenkor nyílik, május elején a tulipán,
vállad illatát érzem, mellkasodét,
göndör hajadban fehér nárciszokként futnak
az ősz hajszálok –
nyílnak az orgonabokrok a pilisi hegyeken,
áramlik szét az élet.
Megszédült orgonabokrok viszik a nagyvilágba
a te öleléсед!

SZERETŐM DICSÉRETE

EGY SZERELEM MIATT

A világmindenségben lebegve járok,
a földgolyón, az úrben,
a mágneses térben –
emlékképektől hófehéren.
Szeretőm szökén, szürkeszeműen néz rám,
látom, hogy emeli ajkamhoz a poharat
egy padlószobában.
Azóta ezzel a szerelemmel járok
az örökmozgó szélben.
Mi már megesküdtünk egyszer,
kiszálltunk ebből a nehéz, földi gravitációból.

ÉLETEM VIRÁGDÍSZES KAPUJA

A hárfák ma felpattannak,
belépek életem virágdíszes kapuján!
Boldog hangod is itt cseng
az árkádok alatt.
A hárfák elárasztják ma fényükkel
a budai hegyek rengetegét,
kinyílnak az ablakok
és a mennyországi zene utánunk lohol.
„Feltámadtak!” – suttogják majd rólunk
és mint a kisdedek
olyan szépen ringatózunk
összekapaszkodva az éterben!

SZERETŐM DICSÉRETE

Vállad úgy érintem meg,
akár egy csengőt,
kulcsontod pengeni hallom,
mintha a legfinomabb gitár szólna.
Mellkasodon szépen elalszom
és karom keresztülvetem feszes derekadon.
Mint fiatal nyárfáé, olyan csípőd lengése –
hosszú lábszáraidat olyannak érzem,
mint az erdő indáinak szorítását.
Tested illatát dicsérem,
amikor mellettem vagy,
mintha az élő világ tükrebe néznék.
Áldom testedet ma

és mindenkor áldani fogom karjaid, ujjaidat,
melyekben a ragaszkodás vérerei folydogálnak!
Mint az ananász íze, olyan szádé is,
fogaid fehérek és nevetéskor fényesek –
homlokodhoz gyakran úgy érek,
mintha ékszered volna
és szemed olyan óriásnak látom,
mint a Holdat.
Szerelmesem,
szemöldököd fekete íve
egy kis rigómadár tollának formájához hasonló.
Orrod ékes és rugalmas, akár egy elefántcsont-dísz,
füled kanyargói édes labirintok!
Bőröd alatt az izmok olyanok, mint a dróthuzalok,
és izzóak bőröd alatt a plazmák!
Nagyszerű harci dobok pergése az ágyékid!

A FINN-ÖBÖLBEN

Jó itt, sirályok tanakodnak egymással
a víz fölött,
újra meg újra megszületik a béke!
Messze egy sziget emelkedik ki a horizontból –
kronstadti matrózok üzenetét hozza ide hozzám
a partra.
Ebben a briliáns-pompájú öbölben felállok
tetőtől-talpig díszben,
mint egy régi történetben Gulliver.
Apró tükrök törnek széjjel a hullámok élén,
eleven férfi sóhajait hozza,
sodorja percenként felém.
Ismeretlen titkot hoz az öböl,
úgy ragaszkodik költőjéhez,
mint egy ölbe-kapott gyermek az anyjához.
Repülj északi-tengeri öböl,
teljen meg gyönyöröddel a föld!

KORÁN SÖTÉTEDIK

Korán sötétedik,
hallod a tücsköket?
Jó volna most átölelkezve menni
egy keskeny úton!
Olyan sötét az éjszaka,
szerelmes este van,
csillag sincs az égen –
gyere, imádjuk egymást,
mint anya a gyermekét!

*

Talán nagyon is sokat éltem idáig?
Isten veled Százszorszép Boldogság,
mit is keresnél ma itt?
Csak nézem a kertet,
a dáliák remegő arcát.

SZERETŐK, MINT A KÍGYÓK

Mint a kígyók, összeguborogva himbálóztunk,
kúszunk át időn és messzeségen.
Hullámozott az ágyékunk,
forró volt a vállunk,
forgott a csípőnk,
átkaroltam vállad –
édes odúja fejemnek,
karjaim menedékháza!
És láttam azokat a láng-szemeket.
Mellkasod izzó fennsík,
mely alatt ott dobog
az a fenséges, éneklő szív.
Szaladnak ereid,
szinte világítanak éjjel,
mint a szerelem-patakok.
Száguldanak testedben a nedvek,
hogyan engem elérjenek!

TESTÜNK KITÜZESEDIK

Testünk kitüzesedik,
akár a tűzhányó szétszóródott lávafolyama,
sok harapás vállad édes gyümölcsébe,
varázsszavak suttogása felnövekszik –
mindenütt zúg a vér,
fejünkben, nyakszirtünkben, karjainkban,
mellünkön és csípőnkben!
Mindenünk felforrósodik,
pörgünk egyre sebesebben!

SÜVÍTS, HÓVIHAR!

A hófúvástól kavargó éjszakába sívítom,
hogy csók-akaró minden óra itt!
Süvíts förgeteg,
süvíts!
Szívemen szikráznak a szerelem-vágta sebek,
hóvihar, gyorsabban száguldj,
siess!
Harapd meg a számat,
csókolj meg úgy,
hogy a halált elfelejtsem!
Süvíts, hóvihar,
süvíts!
Légy hozzám jó,
rózsálljon ki arcomon az élet,
ifjúságom diadala!
Alleluja, Élet,
újra viríts,
újra viríts!

ŐSZ, TE VARÁZSLÓ!

Ősz, te felékesített Varázsló,
mint hipnotizőr küldöd rám a szerelmet!
Rikoltozz, őszi táj,
ne félj!
Talán elveszítem ezt a szerelmet is,
mint ahogy a fák isteni leveleiket ledobják,
és ahogy a virágok elhervadnak.
Eszeveszett gyorsasággal feltárul az ég,
a fény sistereg,
szerelmem vulkán,
szétömlik forró lávaként
és beborítja a földet!

ESTI VONATON

Tüzesen táncolnak éjféli szeretők!
Aj, a sötét, esti táj –
hiányzik belőle a mi nászunk,
de betakarja ez az istentelen éj.
Édes a sötétség,
megálljunk!
Szeressünk, legyen ez az éjszaka
a mi lángunk!

Világítsunk ki minden mezőt,
szikrázzunk a határban!
Mi nem veszhetünk el,
éjféli, csókos szeretők,
egymást-kergetők!
Aj, de sötét van,
talán megbocsátunk –
ilyen védtelen sötétben megváltás
minden ölelés.
Édes a sötétség,
mámoros a sötétség!
Gyere,
ne fogjon ki rajtunk az idő!
Testünket nedves levelű szomorúfűzfák
legyezzék majd,
amikor ott didergünk
egy novemberi éjszakán
a világ felett!
Szerelmem világítsd be,
akár fényszórók ezt a tájat,
ezt a reménytelen éjt!

MESSZI SÍP HÍV!

A TÁVOLSÁG TAVA

Elnyel a Távolság Tava,
emlék-utcámon alig tudok lépni,
leveleimbe nem tudok elbújni!
Már nem ölel az éjszaka mancsa,
csak harangozzatok,
nem leszek többet szerelmes!
Hiába fojt a pára,
hiába füttyörészget madaram!
Itt bennem hűvös van,
még világít szemem!
Mikor ölelne,
mikor lesz az én hidamon
az én Jóságos Emberem?

AZ ŐSZBEN

Szívek, mint kráterek ömöltek szét,
inak feszültek,
szemek, mint kis atomok
lelkek, mint testvérek hallgatóztak
idebenn, az őszben.
Nézd, itt jártam csupa reményben
és meghatározhatatlan fény kísért
az országutakon –
azt hiszem, minden boldogság
hihetetlenül furcsán érkezik el hozzánk
és úgy távozik...

SZILVESZTER ÉJSZAKÁJÁN

Egy csillagot láttam odafent az öröklétben,
mulatott!
Olyan távol és olyan közel volt hozzám,
mint te, ezen az éjszakán.
Ebben a szilveszteri éjszakában
szemedet égni látom, mint az örökmécsest.
Arcom beleolvad ebbe a trombitás ünneplésbe,
órák ritmikus hangjára felriadok –
petárdák és tűzijátékok,
ez a kifényesedett, új lakónegyed több ezer emberrel,
és ablakokkal
és nélküled!

NAGYON MELEG ÉJSZAKA VAN

Nagyon meleg éjszaka van,
hanyatt fekszem az ágyon –
a fenyveserdőre gondolok,
ahol egy éjszaka megpihentünk...
Mintha magam néztem volna ki
tekintetedből.
Ujjaidnak érintése rázott engem,
mint az elektromos áram verése –
csak régen volt mindez,
és én elveszítettelek.

VIGASZTALANUL

Szeretőm körvonalait egészen eltompítja
a várakozás –
még érzem sebeim dobogását,
akár több kis apró szív,
visítanak bennem!
A gyertyák sziszegnek,
már örökre beitták emlékeinket a város dolgai.
A szélben kifeszülnek a várakozás lepedői,
időtlenül lebegnek kint a lucfenyők,
Itt vagyok a világ peremén,
vigasztalanul.

MESSZI SÍP HIV!

El nem érhetem,
csak nyújtózom a holt tavak felé,
eltűnt szeretőm tekintete után
és nem tudom megszámolni a napokat,
melyek elhagytak.
A reményt, mint glóriát
feltűzőm az elvörösödő, alkonyati égre –
valamilyen messzi síp hív
a hegyek fölé!

A NAP SOKMILLIÓ CELSIUS-FOKÁBAN

Milyen nehéz játszmába kezdtem,
hogy a szerelmet
sorra elvesztettem?
Most tátong mellkasomban a fájdalom,
szakadéknál mélyebb, –
hogyan is élhetnék így tovább?

Összeroppantom a földet fogaimmal,
ősmínótaurusz erejével!
Kezemet széttárom,
fejemet hátrahajtom,
mintha kiszögeztek volna –
szememet lezárom.

MOZDULJ MEG, TERMÉSZET!

Mintha vesszőzne a szerelem,
ezer ördög körülugrálna,
gúnyolódna velem!?
A folyón csónakok foszforeszkálnak,
a vízen sirályok repülnek,
beleömlik a Maros a Tiszába,
minden egyesül, kivirul,
méhek virágok közepében tanyáznak –
fényes a szívem,
nemsokára szétrobban, azt hiszem!
Mozdulj meg, természet,
támadj fel!
Evezz, evezz
szerelem hajósa,
közelebb,
egyre közelebb!

AMIKOR VIRÁGOZNAK A CSERESZNYEFÁK

Amikor virágoznak a cseresznyefák,
akkor nézz rám fáraó-mosolygással,
vezess engem a szerelem labirintusában,
a tavasz amulettje ragyogjon homlokodon!
Amikor virágoznak a cseresznyefák,
bejárom sokezeréves élet-piramisod, –
ott maradok a szerelem démona előtt
és a gyönyörűségtől megtántorodok...

VADVIRÁG

A FEKETE-SZÁRNYÚ LEPKE

Fekete-szárnyú lepke száll,
viszi szívemet a barbár nyárba,
fekete lepkék az erdő szélén,
ez hát a haramia-nyár.
Mikor a száraz föld is majd belepusztul
a létezésbe,
fekete-szárnyú lepke száll –
talán nem lesz több boldogtalan nyár,
talán sose lesz többet ilyen szerelemtől-
jajgató idő;
viszi mindenem a fekete-szárnyú lepke már!

ARÉNA

Mint torero viadal előtt,
érezem a vér félelmetes zúgását halántékomban,
érezem a felbőszült bika veszett szagát,
érezem az aréna fojtó melegét,
hallom az önkívületi kiáltásokat,
artikulálatlan hangokat...
Mit számít nekem a halál?
Fütyülök a halálra, édesem!
Az arénában állatias, bődült zene szól,
a nézőtér csupa fény,
az arénában ünnep van!
Halljátok?
Felgyorsul a taps, mint vágy előtt
a test hánykódása,
ez hát a szerelem arénája.
Tombol a nézőtér,
szemünk kimered,
könnyezünk a felhevüléstől,
mintha agóniában lennénk –
elkezdődik a porondon
két vakmerő, vad szerelmes pokoljárása!

ŐSKŐKOR

Őskőkör óta szeretlek,
vadászok rád –
jégkori ember rohant így a mammut után,
rohanok, hogy zsákmányommá tegyelek!
Vadász vagyok, vándorló, barbár,
szeretlek!

Temessetek el zsugorított helyzetben,
rakjátok mellénk kagylóékszereinket,
étel- és italáldozati edényeinket,
agyagkorsóinkat is rakjátok mellénk,
mint ahogy a kőkorbán a szerelmeseket temették!
Égessétek agyagmécseseiteket szerelmünk emlékére,
égjenek az agyagmécsesek a dunántúli dombokon,
mindenhol,
a múlhatatlan szerelmet hirdessék!

A NYÁR

Még tart ez a szemérmetlen nyár –
látom, belefeketülnek mások
a gyönyörhajhászó éjbe,
már rohanok én is elveszejtő sorsom elébe!
Most szemem majd kiesik a vágytól,
meg tudnám enni a fűvet is a mezőn.
Nevezz ringyónak!
Röhögj ki!
Csak az idő tépázta meg a szívem,
én testesítem meg ezen a földön
a szerelmet!

VADVIRÁG

Itt kopog a szívem,
hallani ritmusát ennek az őszi,
szerelem-szívnek!
Aj, vadvirág, szeretlek!
Libegsz, táncolsz az út szélén,
én most téged csavargó életemmel
ölellek át!
Semmim sincs, csak ez a zsenge rét,
ez a fény,
enyém a búzamezőn ilyenkor
minden teremtmény!
Itt a szerelmem,
ez a haragos szerelmem –
szeretni kérek, kérek,
dalolok hát egy vadvirágnak!

VONATON, SZEGED FELÉ

Pipacsok bomolnak fejem köré –
fény-katedrálisom újra cseng,
ünnep lesz!
Arcomon a remény,
mint napfelkeltében a tűz, fellobog!
Visítsatok jegenyék, rétek,
szívemben érnek már a szerelem gyümölcsei!
Jöjj! A tavasz gyorsan elég!
Jöjj! Szerelem-istenség!

HAJÓK A TISZÁN

Megindultak a hajók a Tiszán,
meghalni sincs kedvem ilyen repdeső időben!
Lengesd meg a szerelem hálóját,
vonj be egészen!
Felszálltak a fényre a bogarak a füben,
elviszem a világnak újra szerelmem –
csak a boldogtalanságom,
azt kergesd el már!
Megindultak a hajók a Tiszán,
úsznak, úsznak a fényben,
én meg itt úszom öleletlen,
csókolatlan...
Hadd álljak meg egy percre,
valakit megölelni,
az időt akarom visszanyerni,
csókokkal benépesíteni!

TAVASZI TÁJ, FÉNYBEN

Tavaszi táj, gyötrődő,
bocsánatkérő fényben –
nyers, kibomló szívem hatalmasan ver
a határban!
Mint éjszakai csavargó kése,
sugár hasít élesen a tavaszi tájba.
Sás, ne hagyj szomorúságban!
Küldd rám a legféltelenebb szerelmet.
Tavasz,
a legszebbet!

NAPLEMENTE A BODROG FOLYÓNÁL

Szerelmet lélegzik itt minden,
jaj, de kipirosodik arcomon a vágy,
a távolban megtántorodnak a hegyek,
véreres szemű éjszakát hoznak –
szeressek naplementében?
Fekete macskaként lopakodik a szerelem,
megüdvözülve –
s egy dús, isteni folyó kanyarog,
nézd, hűvös és jó illatú,
akár az éjjel –
beteljesülésre vár!
Szerelmet lélegzik itt minden,
de az idő már befogta kerekébe szívem,
hajtja, kergeti,
jaj nekem!

NE SIESS, TAVASZ!

Ne siess, tavasz,
még beszédem van a kicsi levelekkel,
zsengéssel, selymesekkel,
remegnek, szédülnek a szélben, –
még beszédem van a kisdud virágokkal,
eddig még nem dajkáltam senkit!
Ne siess tavasz!
Még dolgom van, hidd el,
csókolni meg ölelni,
szerelembe szeretnék belefeledkezni!

BENYÓ JUDIT

Szerelem-madár

Több mint egy évtized telt el Benyó Judit első kötetének kiadása óta – költőnek szinte az örökkévalóság.

Benyó Judit ritka alkat – elég csak a kötet címére utalni: az érzelmek intenzitásában és a szárnyalás lendületében nem fogyatkozik meg soha.

Szerelem és madár – két igen jellemző motívum a kötetben. Benyó Judit gyermekien, megronthatatlanul hisz a szerelemben. Kötődéseibe mindig teljes lelkét viszi, akár a tájat, akár szeretteit, akár kedvesét szorítja szívéhez. Aki feltétlenül szeret, gyakran csalódik, és fájdalma annyira erős, amilyen nagy boldogsága volt. És föltűnik a versekben a magányfehér szirmok közt egyedül álló alak egy esti kertben. De Benyó Judit legyőzi a magányt. Örök Évaként átlép rajta.

És aztán repül. Mint a madár.

* * *

„Benyó Judit verseit valami elragadtatás, egzaltáció jellemzi, amelyet legszívesebben himnikus érzékiségnek neveznék.

A hasonlatok eredendő női gátlástalansággal magasztalják a férfit, nem mindig intellektuális társként, hanem egy megcsodált test örömet keltő, más nemű ember bevallott igézetében, az antik, görög lírát, vagy bibliát, az Énekek énekét idéző szellemben.

A paradicsomi, vagy bukolikus önfeledtségre a modern élet persze csak pillanatokra, epizód-szerűen ad alkalmat, de az ilyen pillanatok ismeretében az élmény megismételhetővé, föltámaszthatóvá válik, legalább a teljesség vágyának, az éden visszakívánásának formájában.

Kifejezőmódjának szükségszerűen ehhez a fölfokozott és egyre nehezebben megközelíthető életeszményhez kell idomulnia. Költészete alapvonásai a mitizálás és a stilizáció. Kilép a ma használatos köznyelv, a lírában is divatos prózaiság, vulgárisság közegéből, színekben gazdagabb, érzelmekben dúsabb, emelt hangerejű költészetre törekszik.”

Csűrös Miklós
irodalomtörténész

(részlet a Költészet Napján Pásztón
1986-ban elhangzott beszédéből)